

Brief 14, Juni

Beste Vrienden,

Ergens hebben we het vreemde gevoel dat ellende dragelijker wordt wanneer iedereen er door getroffen wordt, in min of meer gelijke mate. Vanuit die hoek bekeken denk ik dat mensen hier toch wel eens erg veel op hun bord krijgen.

Neem de dochter van Sylvester Ojowo, onze catechist in Milimani. Hij belde me twee weken geleden met het verzoek om voor haar te gaan bidden in het ziekenhuis. Op weg daarheen vertelde hij me wat er met haar gebeurd was. Ze was een jaar of tien geleden getrouwd, en kreeg twee kindertjes, waarvan er een stierf. Toen stierf haar man ook, vijf jaar geleden. Zoals te doen gebruikelijk werd zij door een zwager van haar georven. Die gaf haar ook twee kindertjes, waarvan er een stierf. Twee jaar geleden liep hij bij haar weg. Toen ze ziek werd bleek die man haar AIDs te hebben gegeven. Ze kon het maar nauwelijks verwerken; maar ze begon toch haar anti-tabletten te slikken. Om meer hulp te krijgen keerde ze naar Kisumu terug. In onze Pandipieri-kliniek ontdekten ze dat ze een veel te hoge dosis innam, en ze corrigeerden dat. Drie dagen later kreeg ze een herseninfarct. Zo vond ik haar in het "Russische ziekenhuis", aan de rechterzijde verlamd en niet in staat te spreken. Hoe oud ze is? 34 Jaar. Wat kan er voor haar gedaan worden? Een hersen-scan moet ze hebben, maar dat kost 6 000 shilling (60 Euro) Ik heb Sylvester dat geld stilletjes in de hand gedrukt. Een week later vroeg ik hem wat de uitslag was. Hij had het geld wel betaald, maar de machine was kapot. Zonet belde ik hem om het laatste nieuws te horen. Ze lag nog steeds in het ziekenhuis. En de hersenscan? De machine was nog steeds kapot. Dan ben ik altijd nog blij dat ik zo iemand bij de hand kan houden en voor haar bidden. Hoewel daar ook grenzen voor zijn. Silvester had de jonge kapelaan gehaald om haar de ziekenzalving te geven. Maar Communie was er niet bij want ze had nog geen boete gedaan voor het feit dat ze niet in de kerk getrouwd was en dat ze zich had laten erven. Ik heb ze toch maar met veel overtuiging de heilige Communie gegeven. En volgens mij moet die kapelaan zijn hoofd ook maar eens laten nakijken.

Nog een akelig geval, van de zoon van Marita de vroegere hulp van Jacinta. Toen zijn vrouw door haar broer werd aangevallen pakte hij die man hardhandig aan, stopte hem in de kofferbak van zijn auto en bracht hem naar huis. Vandaar ging die zwager meteen naar de politie. Marita's zoon werd gearresteerd voor mishandeling. Om op borgtocht vrij te komen had hij 10 000 Euro nodig; zijn broers en vrienden brachten dat op door de eigendomspapieren van hun land in te leveren. Bij de eerste zitting hoorden ze tot hun verbazing dat Marita's zoon werd beschuldigd van roof en dat hij 60.000 shilling zou hebben gestolen. "Maar," riep de zwager, "dat heb ik nooit gezegd." Dat had de politie er zelf van gemaakt. De advocaat zei dat het wel in orde zou komen. Een pikant detail: op gewapende roofoverval staat de doodstraf.

Ik heb nog twee gevallen, maar zo kan het wel weer even. Ik vind de mensen hier sterk. Vraag ik de betrokkenen van zulke verhalen hoe het gaat, dan zeggen ze "Goed", met een uitgestreken gezicht. Ik trek me vaak aan hen op.

Hopelijk gaat het met jullie echt goed ook al zijn de tijden boos..

Hans,

...